

DE
ONTWIKKELING
VAN DE
AARDE

DE
ONTWIKKELING
VAN DE
AARDE

OPENBARING EN TRANSFORMATIE
IN HET BEWOGEN JAAR 2020

HARO WIJNSOUW

De ontwikkeling van de Aarde

© Haro Wijnsouw 2021

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Peter Wijnsouw

ISBN 9789464480443

INHOUD

VOORWOORD 7

DE BLOEIENDE AARDE 9

HET RUIMERE PERSPECTIEF 13

DE VOORBEREIDINGEN OP HET FEEST 26

DE ONTWIKKELING VAN DE AARDE 41

VERDERE ONTWIKKELINGEN 68

DAGBOEK VAN DE AARDSE BLOEI 81

NIEUWSBRIEVEN 107

VOORWOORD

In de loop van 2020 zette de planeet Aarde een nieuwe, ingrijpende stap in haar ontwikkeling. Ze kwam tot bloei en openbaarde datgene wat zolang verborgen lag. De Aarde ontvouwde haar bezieling en straalde het wezenlijke uit naar het omringende Universum. Ze schudde hierbij het oude bestaan van zich af en kwam via een soepele beweging in een geheel nieuwe realiteit terecht. Deze evolutiesprong zorgde ervoor dat haar (en dus ook onze) wereld letterlijk op zijn kop werd gezet. Dit boek geeft het transformatieproces slechts voor een gedeelte weer. De complexiteit van de gebeurtenissen zijn, zelfs voor ons mensen, amper te vatten, laat staan dat ze te beschrijven zijn. Wat ik je ervan meegeef is nochtans al heel wat. Het is de weergave van wat ik samen met enkele collega's heb mogen ervaren. Het zijn ervaringen, geen observaties. Het is een verslag van een deelname. Wij allen maken deel uit van de ontwikkelingen, we zijn de ontwikkelingen.

Je zult zien dat er in het verhaal een zekere logica schuilt. De natuur maakt graag gebruik van logische verbindingen, zo streeft ze naar orde. Het duidt er echter op dat het maar een deel is van het verhaal. Hoe mooi en vanzelfsprekend het gebeuren zich ook heeft mogen onvouwen, de waarheid is veel groter en zoals gezegd, niet te vatten.

Of toch, in de ruimte van het hart.

Het boek benadert de aardse ontwikkelingen in 2020 op verschillende manieren. Elk op hun beurt geven ze hetzelfde verhaal weer, telkens vanuit een andere oogpunt. Zo is er een poëtisch stukje, een achtergrondschets, een dagboekvorm en een verhalend gedeelte. Ik heb tevens de nieuwsbrieven opgenomen die ik vanaf begin 2019 tot eind 2020 verstuurde. Ze tonen aan dat de ontwikkelingen wel degelijk ervaringen zijn geweest.

Bij al deze benaderingen van het transformatieproces heb ik me beperkt tot de meest essentiële gebeurtenissen. Wie meer wil weten over de vele interacties tussen de verschillende aardse aspecten onderling en met de veelheid aan kosmische invloeden kan het boek "De gekroonde Aarde" er op naslaan. Het is in 2018 geschreven ter voorbereiding van het openbloeien en de evolutiesprong in 2020.

Tenslotte, waarom dit schrijven? De Aarde staat op dit moment in een volkomen nieuwe werkelijkheid. Wanneer de oude realiteit als los zand uit elkaar valt, dienen we ons dan nog te richten op wat niet meer zal zijn? Misschien kan dit relaas enig inzicht geven in de redenen van het ingrijpende veranderingsproces en ons zodoende vertrouwen geven in wat komen gaat. Wat zeker is dat het boek het gebeuren bekrachtigt en het in een ruimer perspectief plaatst. Ook dit schrijven maakt deel uit van de ontwikkelingen.

Ik kan niet anders dan mijn onmetelijke dankbaarheid uitspreken voor de inzichten die ik mocht ontvangen. Zelf had ik vaak wat tijd nodig voor de samenhang enigszins duidelijk werd. Wees daarom mild voor jezelf bij het lezen van dit boek. Geef het de tijd, geef het de ruimte.

Hartelijk dank aan alle bewustzijnsvormen in de natuur waarmee ik in de loop der jaren mocht samenwerken. Dank aan alle mensen die gedurende korte of langere tijd hetzelfde pad bewandelden.

Haro Wijnsouw, november 2021

DE BLOEIENDE AARDE

Een bloem is een stralend wezen. Het is een manifestatie in energie, vorm, kleur en geur van het meest wezenlijke. Het is een openbaring van de plantenziel. Een bloem geeft zich volkomen met de bedoeling haar omgeving te doordringen en zich tegelijk te laten bevruchten. Niet alleen door stuifmeel maar ook, en misschien vooral, door inspiratie. Inspiratie die de ziel van de plant dient te verrijken. Een bloem maakt dan ook een verbinding op het diepste niveau.

Wanneer je een madeliefje nader bekijkt, met de talloze buisbloempjes die dicht op elkaar gepakt het gele hart vormen en daaromheen de stralenkrans van de witte lintbloempjes, dan aanschouw je een wonder. Dit is de manier waarop de plant haar ziel heeft vormgegeven. Madeliefjes in een grasveld komen één na één tot bloei en dat maandenlang, in die mate dat we er nog nauwelijks acht op slaan. Het bloeiproces is uniek en tegelijk doodnormaal, het uiten van de plantenziel is een vanzelfsprekend wonder.

Het uiten van de aardse ziel is een vanzelfsprekend wonder. Plantjes in een grasveld of sterren in een sterrenstelsel, uiteindelijk, vroeg of laat, is er de drang om de ziel te openbaren.

Tijdens de periode voor het ontluiken zit de bloem veilig verborgen in de knop. Het harde omhulsel en het beschermende energieveld dat de knop genereert behoedt de tere blaadjes en de fragiele aanwezigheid van de bezieling tegen al te opdringerige en kwetsende invloeden van buitenaf. De sfeer binnenin is er tegelijk een van ingehouden, samengebalde kracht en uiterste zuiverheid.

De Aarde ontwikkelde eveneens een knop, daar zorgde de mensheid voor. Eeuwenlang hebben we een stug, rechtlijnig en té ver doorgedreven verstandelijk energieveld rondom de aardbol

gelegd. Al de verstarde ideeën en gevoelens klitten samen tot een verstikkend deken die de verbindingen met de (letterlijke) buitenwereld sterk verstoort maar die tegelijk een beschermend energieveld genereerde. In deze knop kon, vanuit het aardse hart, de bezieling van de planeet zorgeloos tot uiting worden gebracht. Onder een menselijk schild.

Pantsers, maskers en ego's, daar zijn wij mensen goed in.

Een knop groeit gestaag, dagenlang, wekenlang, soms maandenlang. Een bloem ontluikt in een vloeiende beweging. Een knop is de voorbereiding op het feest, het openbloeien is het feest, een huwelijksfeest.

De vloeiende beweging is onmisbaar in het bloeiproces. De energie draait zich tijdens het bloeien binnenste buiten. De behoedende kracht aan de buitenkant keert zich naar binnen toe en gaat de fragiliteit van de bezieling ondersteunen zodat deze zich ten volle aan de omgeving kan geven. De omkering kan niet langzaam gebeuren, het is een cruciaal moment, een magisch, alchemistisch gebeuren. De natuur tovert. De sfeer rondom een bloem is dan ook etherisch en feeëriek. Ze is alles doordringbaar, alles verbindend.

Het openbloeien van de Aarde gebeurde in één vloeiende beweging. Onder het stugge energieveld, gecreëerd door de mensheid, werd de aardse ziel beroerd, door de mensheid. Dit aanraken van wat wezenlijk is, deze erkenning door een van haar meest bewuste creaties, zette de Aarde aan om zich te openbaren.

Voor een bloem is het ontluiken een intens gebeuren. Van totale bescherming gaat het in één beweging over naar een volledige overgave. Het verharde omhulsel van de knop valt plots uit elkaar, de stugge knopschubben verliezen hun functie.

De wereldwijde pandemie zorgde ervoor dat het stugge rationele energieveld rondom de planeet in een snel tempo ontmanteld werd en dat de angst om tot openbaring te komen werd losgelaten.

Een bloem is een stralend wezen. Een pas ontloken bloem genereert pure kracht maar al vanaf het prille begin treedt geleidelijk aan het verval in.

Nu, het verval aan het aardoppervlak is al langer dan vandaag bezig, daar zorgde de ongebreidelde expansie van de mens voor. Het uit elkaar vallen van de wereld zoals die momenteel plaatsvindt voltrekt zich echter niet alleen in de materiële maar in alle mogelijke ruimere dimensies. Dit afbraakproces, dat meteen na het openbloeien van de Aarde is ingezet, ontmantelt elke mogelijke samenhang, vernietigt alle in onbruik geraakte denkpatronen en vastgelopen sferische lagen en het zet de archeologische zekerheden volledig op zijn kop.

Licht is duisternis, duisternis is licht. Mannelijk is vrouwelijk, vrouwelijk is mannelijk. De Aarde is het Universum, het Universum is de Aarde. Ik ben jij, jij bent ik.

Dit afbraakproces gaat tot op het spreekwoordelijke bot. Tot op elementair niveau.

Wat is een atoom eigenlijk? Een constellatie van energiedeeltjes? Waaruit bestaat de wereld waarin we leven? Energie? Wie of wat creëert de samenhang van die wereld? Ons bewustzijn? Of het bewustzijn van een boom of een planeet?

Ik hou van de kleur van bloemen maar ook, en misschien vooral, van hun fragiliteit. De een is wat steviger gebouwd dan de ander maar wat ze allen gemeen hebben is hun permanente staat van vergankelijkheid. Zodra ze bestoven en bevrucht zijn is hun rol uitgespeeld en verwelken ze. De samenhang, de verbindende sfeer en het oerbeeld van wat een bloem is, vallen uit elkaar. Als een met kinderlijke zorg opgebouwd zandkasteel dat al na de eerste golf verdwenen is.

Bloemen zenden de eigenheid van de plant of de boom uit. Deze eigenheid bevrucht de andere bloemen maar ook alles en iedereen die zich in hun omgeving bevinden. Een heel landschap kan

op deze manier bevrucht worden met bloemenenergie, uiteindelijk zelfs een heel continent.

Het is inspiratie aangereikt vanuit het diepste van het plantenrijk.

Het openbloeien is een seksuele daad, niet alleen bedoeld om voor nakomelingen te zorgen maar evengoed nodig om het totaal nieuwe tot in het hart van het wezen, van het plantenwezen of van het aardse wezen, toe te laten. Het is nodig om tot de meest volkomen, heilige verbinding te komen.

De Aarde heeft zich, net als een bloem, gekleed in haar meest florissante gewaad. Ze heeft zich getooid in een ongelooflijke verscheidenheid aan levensvormen, landschappen en atmosferische lagen. Haar zeeën en oceanen lieten een tijdloze ontvankelijkheid zien. Ze was viriel in al haar zichtbare en onzichtbare verschijningsvormen.

Ze werd bevrucht en geïnspireerd vanuit de oneindigheid van het Universum.

Een jonge vrouw, een fragiele bloem, kwetsbaar en toch in haar volle kracht. Bereid om zich te geven aan de liefde. Bereid om na het liefdesspel, terwijl de overgave nog nazindert, de vergankelijkheid te omarmen.

HET RUIMERE PERSPECTIEF

ECOLOGIE

De Aarde is het evenwichtsorgaan van het Zonnestelsel, balancerend tussen Venus en Mars. De Zon wacht tot de Aarde haar ware kracht manifesteert zodat ook zij het evenwicht kan hervinden en haar bloei-proces kan meemaken, zodat de Melkweg op zijn beurt het evenwicht kan hervinden, zodat...

boek "De gekroonde Aarde"

Het transformatieproces waarin de Aarde was verwickeld (of liever, het transformatieproces waardoor de Aarde werd ontwikkeld), speelde zich af op talloze niveaus en in verschillende dimensies. Wat wij er in het dagelijkse leven van ervaren is beperkt, toch blijven de spanningen in onszelf en om ons heen zich ophopen en wordt de situatie steeds uitzichtlozer. Hoe komt het toch dat, terwijl de planeet een evolutiesprong maakt, we het gevoel hebben dat we, om het met een paradox te zeggen, in een razende vaart stilstaan?

Eigenlijk is het meer dan normaal dat we zo weinig voeling hebben met de ruimere gebeurtenissen. De menselijke soort is ontwikkeld tot het meest verstandelijke wezen op Aarde. Ons brein is in die mate geëvolueerd dat het de andere aspecten van ons zijn, het sensitieve, lichamelijke en zelfs het spirituele, is gaan overschaduwen. Hoe zouden we in staat zijn datgene de ruimte te geven waar we ons in al die eeuwen zo op zijn gaan fixeren? Wij, denkende mensen, hebben het brein op een voetstuk geplaatst. Het evenwicht met het ruimere geheel hervinden gaat dan ook niet vanzelf en vaak niet zonder slag of stoot.

En toch, vele onder ons weten, voelen of zien dat er ingrijpende veranderingen plaatsvinden, dat de wereld niet meer dezelfde is en nooit meer dezelfde zal zijn. We merken het vooral aan de ingrijpende ontwikkelingen in ons eigen leven, veranderingen waarin het bewustzijn zijn plek aan het zoeken is in een geheel nieuwe ruimte. Het is een grotendeels onbewust proces dat zich in de onder- en achterliggende dimensies van ons bestaan afspeelt en tegelijk heel aanwezig is. Onze logica weet er geen raad mee, zelfs het diepere gevoel heeft moeite om het te vatten. Terwijl we nog stevig vastzitten in het oude is het nieuwe ons, zonder we het goed beseffen, volledig aan het doordringen. Ook dit is logisch. Het niet kunnen zien van wat er gebeurt heeft niet alleen te maken met de fixatie op het verstandelijke. De ontwikkelingen zijn zo anders, zo letterlijk onbeschrijfelijk, dat we de grote lijnen, laat staan de essentie ervan met moeite kunnen zien. We mogen onszelf daarom niet teveel onder druk zetten en verwachten dat we volledig zicht kunnen krijgen op het aardse transformatieproces. De gebeurtenissen zijn veelvormig, ze vinden in alle mogelijke dimensies plaats en hebben een uitgebreide kosmische achtergrond. Het is dan ook niet de bedoeling om (zoals we het in ons eigen leven en in de moderne maatschappij gewoon zijn) het proces te controleren. We dienen datgene aan te raken wat vraagt om te worden aangeraakt. Hiervoor hebben we zowel het diepzinnige gevoel, het weergaloze brein als het uitgebreide energetisch én het fysieke lichaam nodig. De Aarde is evenwicht en wij mensen zijn evenwichtskunstenars.

Wanneer we er louter over nadenken wordt het moeilijk maar als we onze sensitieve vermogens en onze spiritualiteit erbij betrekken, dan zijn we in staat om alles wat er is op Aarde, zelfs in dit Universum, te zien als bewustzijn. Animistische culturen weten, zien en voelen dat de wereld waarin ze leven beziel is. Elk dier, elke plant, alle landschappen, zelfs iedere steen heeft in hun ogen (in hun harten!) een zekere vorm van bewustzijn in

zich. Wij, abstract denkende moderne mensen, kunnen deze ervaring uitbreiden naar het ons gekende heelal. We zijn in staat alle planeten, sterren, nevels, zwarte gaten, zelfs de onzichtbare sensitieve entiteiten, als bezield en bewust te zien. Ons verregaand vermogen tot logisch redeneren maakt dat wij de lijn van de animistische culturen kunnen doortrekken tot in de oneindigheid van het Universum. Andersom kunnen we stellen dat ook het microscopische leven, het leven tot op het kleinste niveau bezield is. Dit besef opent meteen een heel nieuwe spirituele ruimte, een die niet gedomineerd wordt door een solitaire god maar verhoudingen laat zien tussen de verschillende delen die we kennen uit de ecologie. Er is zowel een top-down als een bottom-up relatie. Alles is met elkaar verweven en het ene werkt in op het andere en omgekeerd.

Wij mensen, levend vanuit het hart en hersenen, zijn op die manier in staat een veel ruimer beeld te vormen van de werkelijkheid. Een beeld van een Universum waarin de eigenschappen van de verschillende bewustzijnsvormen, of het nu op astraal of op atomair vlak is, op elkaar inwerken, elkaar beïnvloeden en vormgeven. Zo wordt het duidelijk dat het heelal één grote biotoop is, verwickeld in een evolutionair proces waarin alle onderdelen een bepaalde rol spelen, elk volgens zijn eigen behoeftes en specifieke mogelijkheden.

Nu wordt het wel heel interessant. De Aarde, dat onooglijke planeetje ergens in een afgelegen deel van de Melkweg, is dus geen eenzame, door wrijving gepolijste rots in een kosmische woestijn. Het maakt deel uit van een groter geheel en speelt haar rol in het spel van interacties met het omringende heelal.

Oefent één enkele cel invloed uit op het hele lichaam? Wat betekent de Aarde voor het zonnestelsel en in uitbreiding voor de Melkweg? Niet alle lichaamscellen hebben eenzelfde impact op het functioneren van het lichaam. Hersencellen spelen een andere rol dan de cellen in je kleine teen. Een mens kan niet

zonder hersenen leven, wel zonder kleine teen. Toch zou de mensheid in een evolutie zonder kleine teen een heel andere weg hebben genomen, we zouden alvast een stuk minder mobiel zijn. Welke functie heeft de Aarde in de ecologie van het heelal? Is ze onmisbaar of vervult ze een bijrol?

Wanneer we de Aarde, de Zon, de sterren maar ook al het aardse leven als bezielde aanzien en ervaren, hoe trekken we de lijn tussen het bewustzijn, een organisme, een natuurlijk systeem of een entiteit? Het volkomen sensitieve natuurwezen kunnen we moeilijk als een organisme of als systeem beschouwen. Een sterrenstelsel zou je als een organisme kunnen aanzien, zeker wanneer je de Aarde zelf als zodanig ziet. Misschien dienen we in een nieuwe relatie met het ons omringende heelal geheel nieuwe benamingen uit te vinden (of tot ons laten komen). Onze beperkte perceptie en het feit dat de situatie volkomen anders is dan de ons vertrouwde, nodigt uit tot een volledig nieuwe kijk op en beleving van de werkelijkheid. Als we willen aanraken wat het nodig heeft om aangeraakt te worden dan dienen we ten eerste de vroegere spirituele kijk op het bestaan los te laten en daarnaast onze vernauwende blik de ruimte te geven. Een wereld waarin alles onlosmakelijk met elkaar verbonden is, een wereld die vooral door de onderlinge relaties ontstaat, verlangt een onbevangen benadering. De laatste paar honderd jaar hebben we het afstand nemen geperfectioneerd. We zijn bijna volledig buiten het leven gaan staan, het is aan ons om (opnieuw) ten volle in de ervaring te gaan staan en zo de diepere behoeftes van zowel de mensheid als de wereld(en) waarin we leven te onderzoeken.

Het vergt een flinke shift in ons denken en in onze spirituele beleving. Het vergt zelfs een volledige nieuwe ervaring van de werkelijkheid. Een ervaring waarin we te maken krijgen met andere, in ons ogen volkomen vreemde universa. Geen nood, er is geen moeten en geen streven voor nodig. Het aardse trans-

formatieproces heeft geen doel, het is een gebeuren. Het ontstaat uit een behoefte van de planeet om zich verder te ontwikkelen en tegelijk uit een verlangen van een Universum om vervuld te worden.

We kunnen ons vanzelfsprekend de vraag stellen wat er met de Aarde en haar bewoners aan het gebeuren is, waar we vandaan komen en waar we naar toe gaan. Hiervoor dienen we de Aarde opnieuw te beschouwen (te ervaren!) als wezen, ingebed in een universeel ecologisch systeem. Deze ecologie leert ons dat alle delen voortdurend relaties met elkaar aangaan, of andersom dat zij juist door deze relaties ontstaan. Hoe dan ook, elk deel speelt een bepaalde rol in het geheel. Soms is deze, zoals bij een ster immens, soms is ze zoals bij een madeliefje bescheiden. Het (metaforische) verhaal van de vleugelslag van de vlinder die uiteindelijk een orkaan veroorzaakt leert ons dat alles invloed uitoefent op elkaar. Elk onderdeel van het geheel volgt een cyclus waarbij er momenten zijn van manifestatie, expansie, inkeer en uiteindelijk een opgaan in het geheel. Zo is het duidelijk dat de indringende zonnestralen de Aarde lange tijd hebben belet om het leven te ontwikkelen. Pas na het ontstaan van een bescherm laag in de vorm van een dampkring kwam onze planeet volledig tot expressie. Er zijn fases in het bestaan van totale stilstand, van gestage groei en van het openbaren van de essentie. Dit openbloeien zorgt ervoor dat het meest wezenlijke ten volle de omgeving verrijkt, dat de relaties een stuk intenser worden. Openbloeien brengt heel wat teweeg in de biotoop, dat ervaar je wanneer je door een veld vol bloemen loopt en het er zindert van insecten en natuurwezentjes, van kleuren en geuren.

ONTWIKKELING

De ster in al zijn vurige expansie, de kille planeet aan de rand van zijn zonnestelsel, het sensitieve bewustzijn dat voor de samenhang van een gebergte zorgt of de korstmossen op de regenzijde van een boomstam; alles in dit Universum is ingebed in een groter geheel. Het bestaan ontwikkelt zich door middel van de relaties die het aangaat met de omgeving. Het wordt erdoor gevormd, beïnvloed, gekneed, verrijkt en tenslotte vernietigd. Deze interacties vinden plaats in alle ruimere dimensies. Ze zijn zowel energetisch, sensitief, materieel als geestelijk van aard en ze verhouden zich tot elkaar in één spirituele ruimte.

Welke relaties de ster, de planeet of het sensitieve wezen aangaan hangt in de eerste plaats af van de eigenheid. Deze eigenheid krijgt zijn voeding vanuit de ziel. Het zijn de eigenschappen van de ziel en vooral de mate waarin ze tot uiting komen die bepalen met wie of wat er tot een verbinding wordt gekomen. Of deze verbindingen nu opbouwend of verstorend zijn, het bewustzijn gaat zich vanuit zijn eigenheid ontwikkelen. In een later stadium zullen de oerbeelden, de genen, de sensitieve ladingen, de energetische en de chemische verbindingen de uiteindelijke verschijningsvorm bepalen.

De bezieling van de lindeboom in het park is heel divers. Sommige eigenschappen, zoals de manier waarop zij houtcellen aanmaakt, liggen besloten in alle boomzielen. Haar zachte karakter daarentegen is specifiek voor elke linde. Tenslotte beschikt ze over een aantal kwaliteiten die eigen zijn aan haar als individuele boom. Deze verschillende eigenschappen vormen de basis van de relaties die ze zal aangaan. Het spreekt vanzelf dat ze zich gaat verhouden tot het leven om haar heen, dat ze tot verbinding komt met het ruimere landschap, dat ze onder invloed staat van de regen, de wind en de Zon maar dat ze ook,

juist omdat ze een boom is, zich zal afstemmen op zowel de Aarde als het Universum. De interacties met al deze grote en kleine bewustzijnsvormen bepalen op welke manier de bezieling van de linde zich uit; in volle glorie, bescheiden, vervormd of helemaal niet.

Al dit leven om haar heen heeft zelf ook een eigen bezieling en elk heeft op zijn beurt de behoefte om dit te manifesteren. Zo wordt het duidelijk dat er met elk ander individu een tweerichtingsverkeer bestaat die, als je het geheel van relaties van de lindeboom aanschouwt, onuitrafelbaar complex is.

Er is echter niet alleen de innerlijke behoefte van elk om zich te uiten, er is evengoed een drang om te verrijken. De linde wil wel degelijk de wereld om haar heen zachter maken. Dit heeft niets met opdringerigheid te maken, het is noodzakelijk omdat de boom zich ten volle wil laten kennen. Zoals gezegd, het bestaan krijgt vorm door de relaties. Zo zal de linde de eik aan de overkant van het grasveld verrijken met haar zachtheid zodat deze zijn neiging tot verharden kan milderen. Het is dus een kwestie van verrijken en verrijkt worden, van bevruchten en bevrucht worden en, indien nodig, van vernietigen en vernietigd worden. Op nog een fundamenteeler niveau is er de primaire beweging tussen de toestand van eenheid naar veelheid en omgekeerd. Eenheid is de hoedanigheid waarbij er geen onderscheid en polariteit meer bestaat en de energiestromen en relaties tussen de verschillende delen volledig ophouden te bestaan. Echter, op een gegeven moment gaat eenheid vanzelf over in veelheid. Het ons bekende heelal ontstond vanuit één enkel punt dat zich manifesteerde in een ontelbaar aantal hemellichamen. Al deze bewustzijnsvormen in onze kosmos zullen ooit ophouden te bestaan en opgaan in het geheel. Het is dus een voortdurend in- en uitdeinen, een concentratie in één gevolgd door een expansie in veel. Naast het verrijken en verrijkt worden is vervallen in veelheid en het opnieuw opgaan in eenheid de grote drijfkracht achter elke mogelijke ontwikkeling.

Onze planeet Aarde heeft zich op een identieke manier ontwikkeld. Vanaf haar ontstaan tot en met de huidige ingrijpende gebeurtenissen werd ze gedreven door de behoefte om zichzelf te ontplooien en zich in al haar diversiteit te manifesteren. Dit heeft ze dan ook op een wonderbaarlijke manier voor elkaar gekregen. We hebben weinig vergelijkingspunten maar de veelvormigheid die de Aarde tentoonspreidt lijkt vrij uniek, althans in dit deel van het heelal. De Aarde heeft diversiteit tot een kunstvorm verheven.

Ze is nochtans begonnen zoals de meeste planeten het levenslicht hebben gezien. Haar moederster de Zon spuwde in haar jonge jaren enorme gaswolken en grote stukken materie de ruimte in. Deze versmolten met elkaar en werden door onderlinge botsingen weer opengerukt. Uiteindelijk ontstond de aanzet tot een planeet, een woelig geheel waarin er onophoudelijke gasstormen woedden rondom een kern van ijzer en nikkel. Het leven was nog veraf, toch kwam het wezenlijke van de planeet al vanaf dat moment tot uiting.

Deze eigenheid heeft alles te maken met het vinden van evenwicht. Alles wat er is in dit Universum heeft het nodig om de balans te vinden en dit op alle mogelijke niveaus. Sommige organismen en bewustzijnsvormen hebben de specifieke taak om voor evenwicht te zorgen. Ze spelen een balancerende rol in hun lichaam, biotoop, landschap of sterrenstelsel. De Aarde is zo'n evenwicht brengende entiteit, ze zorgt voor evenwicht in het Zonnestelsel. Je zou kunnen stellen dat de Zon haar als dusdanig heeft gecreëerd, of andersom, dat er bij de vorming van het Zonnestelsel nood was aan een balancerend aspect.

Al vroeg tijdens haar bestaan begon ze haar bezieling vorm te geven. In haar beginstadium overheerste de chaos. De gasstormen bepaalden de wijze waarop de planeet zich uitte. Door stolling ontstond er een aardkorst en kwam er enigszins rust en dus ook orde aan het aardoppervlak. Hierdoor vonden de